

[Knud Hertling.]

ydermere den benzin, der brændes af til sådanne private ture.“

Når jeg har ønsket at citere denne udtalelse, så er det med det formål at henstille til ministeren for Grønland at indskærpe over for myndigheder i Grønland, der har fået stillet en bil til rådighed, at man ikke længere bruger disse biler til privatkørsel. Jeg tror nu, at forhold som dem, denne henvendelse fra Holsteinsborg omtaler, kendes alle vegne i Grønland. Jeg tror ikke, det er noget isoleret tilfælde, man har konstateret i Holsteinsborg; vi har jo alle sammen hver på sin måde haft mulighed for at se tilfælde, hvor man måtte formode, at statens køretøjer blev anvendt til privat kørsel, og jeg vil altså meget gerne henstille til ministeren for Grønland, at man indskærper over for myndighederne i Grønland, at man så vidt muligt undlader at bruge statens biler som private køretøjer.

Ministeren for Grønland (A. C. Normann):

Ja, man tør måske sige, at de ærede ordførere har formået at beherske den beejstring, med hvilken de nu alligevel har besluttet sig til at gå ind for dette forslag.

Jeg vil gerne gøre nogle enkelte bemærkninger til et par af de ting, der er sagt, især til de to ærede grønlandske medlemmer, hvor nu til sidst det ærede medlem hr. Knud Hertling pegede på klagen fra Holsteinsborg over, at myndighedernes biler, statens biler, i udstrakt grad blev anvendt til privatkørsel. Jeg vil gerne i den anledning sige, at det er ganske klart, at de eksempler, der er nævnt i klagen fra Holsteinsborg, som er optrykt i betænkningen, er eksempler på ulovlig brug af statens biler, og at vi bør søge de misbrug, der formentlig altid vil forekomme nogle af, og som sikkert også forekommer i Grønland, begrænset stærkest muligt.

Det ærede medlem hr. Rosing gjorde nogle bemærkninger med hensyn til landsrådets behandling af lovforslaget og mente, at man i sådanne tilfælde burde sikre to behandlinger i Grønlands landsråd. Nu ved jeg ikke, om dette er ønskeligt med henblik på en smidiggørelse af samarbejdet mellem landsrådet og lovgivningsmagten; men jeg kan gøre opmærksom på, at i det givne til-

fælde — det har det ærede medlem hr. Rosing ikke været opmærksom på — har landsrådet behandlet dette forslag, denne sag, både i 1967 og i 1968, og havde vel haft en chance for, hvis stillingen i landsrådet havde ændret sig, at ytre sig nu under de igangværende forhandlinger i landsrådet. Men jeg undrede mig ikke over, at noget sådant ikke er sket, for jeg føler mig helt overbevist om, at landsrådet stadig væk står bag ved forslaget og ønsker det gennemført i den skikkelse, det her har fået.

Men det er nu ellers en ting, man kunne vente, at dette forslag skulle give anledning til overvejelser og forhandlinger; der har været meget, meget grundige i forhold til forslagens omfang, og der er nedlagt et meget stort arbejde i udvalgsbehandlingen af forslaget.

Det er en helt naturlig konsekvens af forslagens karakter. Dels er det en nydannelse for Grønland, at vi nu går i gang med motorbeskatningen som et led i bestræbelserne for at skaffe landsrådet de nødvendige midler til løsning af dets vigtige opgaver; dels afviger forslagens bestemmelser på afgørende måde fra retningslinjerne i beskatningen af motorkørslen i den del af landet, i hvilken vi her befinder os.

Vi har jo en række gradueringer både efter vægt og efter værdi af køretøjer, vi har importafgifter, og vi har benzinafgifter. Vor motorbeskatningslovgivning er formet under hensyntagen til en række ønsker om stadig større retfærdighed, den størst mulige retfærdighed i denne lovgivning, og på en måde, som det var helt utænkeligt at gennemføre i Grønland for øjeblikket.

Det kunne derfor ikke være anderledes, end at mange måtte føle det som utilfredsstillende i udvalget og formentlig også her i folketinget, at man ikke kunne formindske forskellige uheldige virkninger af forslaget, hvor man regner med kun én sats for biler og én for motorcykler. Havde man i Grønland allerede nu rådet over et administrationsapparat med den perfektibilitet, som præger administrationen hernede, så ville man næppe være begyndt med så enkle regler, og udvalgets enighed om, at man trods alt vil følge forslaget efter indsættelsen af en bestemmelse om revision om 2 år; skyldes nok også en formodning om, at ændringer, om